

Győri László

Páva

Mindent összevéve a madár
a legesleggyönyörűbb állat.
Egy páva szállt le a téglagyár
porába. Egyszerre megálltak,

és föltápászkodtak hirtelen
a zóna robusztus porában.
Fénylett a rengeteg pávaszem,
s a por, amely előbb kopáran

szürkült az udvaron, tündökölt,
és minden tündökölni kezdett
a téglagyár udvarán: a föld,
a por és minden fénye vesztett

erő, a tompa, a holt szemek
sötét árcai kifakadtak,
mint lobbanni látni hő szenet,
megnyílni árját a pataknak.

A foglyok megálltak hirtelen,
s hirtelen megálltak az örök.
Csend lett, és lángolt a pávaszem,
a csendre fénysugár vetődött.

– Lelőhetném, de még nem teszem,
nem oltom ki a pávatollat.
Ha kifakul minden pávaszem,
kiált valaki: – Gyilkosom vagy.

GYŐRI LÁSZLÓ (1942) költő, könyvtáros.

Sorok a végtelenről

Vésd észbe most is a régi szavakat:
„Mi végtelen, az csonka nem lehet.”
Az a csonka, aki testéből veszít.
Az a csonka, amely nem volt végtelen,
a végtelen magából nem veszít.
Ki tudná csorbítani a végtelent,
mint a bögrét, amely a kőre koccan?
Ne hidd, hogy elszelt egy évszakot
a végtelenből a végét nem érő,
szüntelen idő. Térből, időből
ne hidd, hogy el van szelve egy rész.
Minden forgatag. Szélviharra csend.
Minden a végtelen alá tornyosul
tartani a futó ívű, homorú kupolát.

Minden él. A levágott fűzfaág
magában is új fává tolul.
Ami a kőre lekoccan,
és csak szilánkja pattan, akkor is egész,
mert ami benne, az nem szivárog el.
Rossz edényként félredobva élni?
A korongon van még új agyag.
Tekintsd az ember közjátékait:
megtörtént, ami megtörténhetett,
s most tengeni örökké a múlton?
Töltsön el a nyugodt nemesség:
anyagunk tiszta, a mű határtalan.